

bliver vedtagen, selvfølgelig ikke hindrer, at direkte Udlæg refunderes, synes Forslaget rimeligt og naturligt, naar det overhovedet skal fastholdes, at Lovforslaget hviler paa et filantropisk Grundlag. Sidste Stykke af Ændring Nr. 21 refererer hertil.

Der har indenfor Udvalget været ført Forhandling om, hvorvidt det vil være muligt nærmere at bestemme, hvad der skal forstaas ved „større Landejendom“, og der har været fremsat en Række foreløbige Forslag, som have forsøgt at sætte en Grænse nedefter med Ejendomsskyld, Areal eller begge Dele som Grundlag. Intet af disse Forslag har imidlertid vundet udelt Tilslutning, og Udvalget — med Undtagelse af et enkelt Medlem — har derfor ment det rigtigt ikke i Lovforslaget at indføre nogen Definition paa „en større Landejendom“. Man gaar ud fra, at Udrykket i og for sig ikke kan misforstaas eller bortfortolkes. Der er ingen, der vil være i Tvivl om, at der ved „større Landejendomme“ ikke tænkes paa almindelige Bøndergaarde; en Udstykning af denne Klasse Ejendomme, som allerede nu, efter de gældende Udstykningslove, finder Sted i betydeligt Omfang, ønsker Udvalget ikke yderligere fremmet ved Statens Hjælp, og naar det derfor i den af Folketinget afgivne Betænkning udtales, at man ogsaa vil anse det for heldigt, om det under særlige Forhold tillades at opkøbe almindelige Bøndergaarde til Udstykning, ses det ikke, hvorpaa en slig Ret til at drage Bøndergaardene — omend kun under særlige Forhold — ind under Lovforslagets Bestemmelser, kan begrundes, og Udvalget ønsker det derfor udtalt: at Lovforslaget, som det foreligger, *ikke* omfatter almindelige Bøndergaarde, og at Administrationen ikke vil være berettiget til at inddrage denne Klasse af Ejendomme under Lovforslagets Bestemmelser.

Lovforslaget overlader i § 2 Foreningerne frit Valg mellem Livsfæste, Arvefæste eller fri Ejendom som Besiddelsesform for de af Foreningerne afhændede Parceller. Flertallet indenfor Udvalget er

imidlertid af den Anskuelse, at ren Ejendom er den naturligste og ønskeligste Form for Besiddelse for Køberne og ogsaa den eneste naturlige Maade at afhænde paa for Foreningerne.

Næst at bemærke, at Flertallet indenfor Udvalget overhovedet ikke sympatiserer med de Udtalelser, der i de senere Aar af og til fremkomme om Livsfæste, og som gaa ud paa at anbefale at vende tilbage til denne Besiddelsesform, skal Flertallet bemærke, at det maa anses for naturligt og ønskeligt, at Foreningens Virksomhed er anlagt paa at kunne afsluttes indenfor en begrænset Aarrække; der har været Forslag om at fastsætte en bestemt Aarrække, indenfor hvilken Foreningens Virksomhed *skulde* være afsluttet, t. Eks. 10 eller 15 Aar; en saadan bestemt Begrænsning har man imidlertid ment vilde være for streng at indføre lige overfor Foreningerne, der af Konjunkturerne mulig kunne blive tvungne til at fortsætte deres Eksistens længere, end de maaske selv ønske, men i Modsætning hertil at anlægge Foreningernes Virksomhed paa en meget lang, ja ubegrænset Aarrække, ønsker Flertallet ikke at gaa med til. Selv om man, som foreslaaet i det andet Ting, vil give Fæsteren en Ret til efter en vis bestemt Aarrække at forlange sig sin Fæstelod udlagt til fri Ejendom, saa aabnes herved kun en Mulighed for Foreningen, hvis denne Ret bliver benyttet af samtlige Fæstere, men ingenlunde nogen Sikkerhed for at kunne afslutte Virksomheden indenfor en rimelig Tid; men Flertallet er blevet særlig betænkeligt ved at indføre Livsfæste som Besiddelsesform under Hensyn til Bestemmelserne i § 10, hvorved der gives Kommunerne Ret til „at opkøbe større Landejendomme, hvis væsentligste Areal ligger indenfor Kommunens Grænser, til Udstykning til mindre Jordbrug“.

Flertallet er principielt imod, at der gives Kommunalraadene Adgang til at optræde som „Godejere“; der aabnes herved, efter dets Opfattelse, en Dør for et af det socialdemokratiske Partis følgerigeste Ønsker om, at Stat eller Kommune bør